Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1918	67. Aargang

Den kirkelige Historieskrivnings store Betydning.

Tale, holdt af Ældste Andrew Jenson i Assembly Hall, ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

Nærværende Konference har været en af de mest vigtige og interessante Konferencer, jeg nogensinde har overværet. Maaske Konferencen har været af særlig Interesse for mig, fordi saa mange historiske Begivenheder har været omtalte, og der har været sagt saa meget angaaende Vigtigheden og Nødvendigheden af, at Kirkens Folk nedskriver vigtige Datoer og gør historiske Optegnelser, og at alle de kirkelige Protokoller bliver vel førte, og jeg føler mig paavirket til, efter at have lyttet til de interessante Bemærkninger af en historisk Natur, som Præsidenten over den Hawaiiske Mission har gjort, som en af Kirkens Historieskrivere at udtale mig angaaende kirkelig Historieskrivning og Vigtigheden af Protokolleringen af historiske Begivenheder, og kortfattet at forklare, hvis det maa lykkes mig, hvorledes vi alle i høj Grad er Historieskriverne Tak skyldige i Henseende til, hvad vi veed angaaende Gud, vor himmelske Fader, og hans Handlemaade med Menneskeslægten i de forløbne Tider.

Jeg holder i min Haand en lille Bog, en af Kirkens vigtige Evangelie-Bøger, nemlig Bogen, kaldet „Den kostelige Perle", og i denne lille Bog gives der os nogle vigtige historiske Meddelelser vedrørende Verdens Skabelse og andre Ting, hvilke er vigtige i Forbindelse med, hvad Bibelen beretter. I det første Vers af andet Kapitel i Moses Bog, der omhandler Skabelsen (ligesom de første Kapitler i første Mosebog i Bibelen) læser vi:

„Og det skete, at Herren talede til Moses, sigende: Se, jeg aabenbarer Dig noget angaaende denne Himmel og denne Jord; skriv de Ord, som jeg skal tale."

Derefter aabenbarede Herren til Moses Jordens Historie, paa hvilken vi lever, og Moses nedskrev samme. Netop derved, at Moses nedskrev, hvad Gud aabenbarede til ham, fik ikke alene han derved en forøget Lejlighed til nærmere at overveje disse Ord, men alle af os, som faar Lejlighed til at læse de Ord, som Moses nedskrev efter Herrens eget Diktat, kommer derved til en nærmere Forstaaelse af, hvorledes Jorden var formet, eller skabt. Senere hen læser vi, hvorfor den var skabt. Beretningen fremsætter, at vi før vor Komme til Jorden levede som aandelige Fornuftvæsener hos Gud, vor Fader, og at Herren saa ud i Rummet og sagde:

„Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gøre alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem." (Abrah. Bog 3 : 24,25.)

Dette var Begyndelsen til Dannelsen af Jorden, paa hvilken vi lever.

Med Hensyn til Bibelen, da er det maaske lige saa meget ved at læse de historiske Dele af det nye og det gamle Testamente, at vi bliver „vise til Salighed", som ved at læse Profetierne eller Davids Salmer, eller noget som helst andet, der er indeholdt i disse Bøger, af denne Grund, at, hvis vi ikke kendte Profetiernes og Lærdommenes historiske Sammenhæng, og ikke kendte, under hvilke Forhold de forskellige Udtalelser er gjorte, vilde vi ofte ikke kunne forstaa dem, og vi kunde da ikke lære meget derfra. Ved at læse Bibelhistorie lærer vi noget angaaende Israels Børn, hvorledes de tilbragte fyrretyve Aar i Ørkenen, og hvorledes de sluttelig krydsede over Jordans Flod og naaede deres Rejses Maal. Ved at læse videre modtager vi Underretning angaaende de Leveregler og Befalinger, som Herren gav til Israels Børn, og hvorledes de gjorde Fremgang en Tid i det forjættede Land, og ved, at vi saaledes faar Kendskab til Israeliternes Historie, kan vi forstaa Betydningen af Profeternes Udtalelser.

Lad os dernæst overveje Historieskrivningens Betydning i Henseende til Indholdet af Mormons Bog. Den allerførste Linie i denne Bog er Historie, der begynder, som følger:

„Jeg, Nephi, var født af retskafne Forældre" osv.

Paa denne Maade begynder Profeten sin Beretning angaaende sin Herkomst. Han beretter angaaende sin Fader, Profeten Lehi, som havde boet i Jerusalem i alle sine Dage, og hvorledes Lehi var befalet af Herren at lede sin Familie til Amerika. De nephitiske Historieskrivere var meget paapasselende med Hensyn til at nedskrive historiske Begivenheder. Ikke desto mindre maatte Kristus selv ved en vis Lejlighed, da han i Henhold til Forjættelserne besøgte Folket i Amerikas Land, henlede Nephiternes Opmærksomhed paa, at de havde forglemt at nedskrive en vigtig Tildragelse. Jeg vil læse for Eder, hvad der berettes desangaaende:

„Og det skete, at han sagde til Nephi: Bring hid den Optegnelse, som I have holdt. Og da Nephi havde bragt Optegnelserne og lagt

dem for ham, kastede han sine Øjne paa dem og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg befalede min Tjener Samuel, Lamaniten, at han skulde vidne for dette Folk, at paa den Dag, da Faderen skulde herliggøre sit Navn i mig, skulde mange opstaa fra de døde og lade sig til Syne for mange og tjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke saa? Og hans Disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel profeterede overensstemmende med dine Ord, og de bleve alle opfyldte. Og Jesus sagde til dem: Hvorfor have I ikke skrevet dette, at mange Hellige opstode og lode sig til Syne for mange og tjente dem? Og Nephi erindrede, at dette var ikke bleven skrevet. Og det skete, at Jesus befalede, at det skulde skrives, og det blev skrevet, efter hans Befaling." (3. Nephis Bog, 23. Kap., 7—13. V.)

Fra Herrens Aabenbaringer, givne til Profeten Joseph Smith, lærer vi, at da Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var organiseret den 6. April 1830 med 6 Medlemmer, var den allerførste Befaling, som Herren derefter gav til Kirken, følgende:

„Se, der skal holdes en Optegnelse blandt Eder." (P. V. 21 : 1.)

Herren paaminder os i disse Ord om ikke at forsømme at nedskrive alle vigtige Begivenheder. Jeg har somme Tider tænkt, at Herren ved denne Lejlighed havde i Tanker Forsømmelserne, der havde fundet Sted i den forbigangne Tid, i Henseende til Nedskrivelsen af mange vigtige historiske Begivenheder, og maaske specielt flere vigtige Handlinger, der blev udførte i Frelserens Dage, men som ikke er nedskrevne. Naturligvis, vi kan ikke vide just, hvad der oprindelig var skrevet af de Mænd, som var forbundne med Kristus i hans evangeliske Gerning i Galilæa, Samaria og Judæa, men hvorvel disse Mænds egenhændige Beretninger uden Tvivl var udførligere, end de forefindes i vor nærværende Bibel, saa meget synes dog sikkert, at Mathæus, Markus Lukas og Johannes ikke nedskrev deres Beretninger før henved syrretyve Aar eller maaske endogsaa halvtreds Aar efter, at de vigtige Begivenheder, som de beskrev, fandt Sted, saa historiske Unøjagtigheder i hvert Fald af denne Grund kan have indsneget sig i Evangelisternes Beretninger, som paaviist af lærde Bibelforskere. Det synes at fremgaa, at flere af de evangeliske Beretninger var nedskrevne efter Hukommelsen mange Aar efter at Begivenhederne havde fundet Sted, som Evangelisterne omtaler, og dette kan være Grunden til, at Evangelisternes Tidsangivelse er ufuldkommen. Det synes, som om Herren, idet han oprettede „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning", ved at give den citerede Befaling med Hensyn til kirkehistoriske Optegnelser vilde forhindre, at en slig Forsømmelse skulde finde Sted, og Oliver Cowdery blev beskikket som den første Historieskriver i „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", som Profeten Joseph Smith var et Middel i Herrens Haand til paa hans Befaling at oprette paa Jorden. Da Oliver Cowdery senere var kaldet til at udføre en anden Gerning, blev der givet speciel Aabenbaring til Joseph Smith om at kalde John Whitmer, en af de otte Vidner vedrørende Mormons Bogs Sandhed og Hellighed, til at blive Kirkens Hi-

storieskriver, og John Whitmer var befalet at „skrive og føre en regelmæssig historisk Optegnelse" og assistere Joseph Smith med at gøre Afskrivninger. Herren sagde videre, at det skulde „blive ham beskikket at holde Kirkens Optegnelser bestandig". Havde dette ikke været en Sag af stor Vigtighed, vilde Herren ikke have befalet saaledes. (Læs det 47. Kap. af Pagtens Bog.) (Fortsættes.)

Menneskets evige Eksistens.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Oversat fra »Improvement Era«.

I. Menneskenes Jordelivs Betydning.

Det første Kapitel af første Mose Bog indeholder en kort, summarisk og indtryksfuld Fremstilling af de skabende Processer, ved hvilken Jorden blev beredt som et Opholdssted og Virkefelt for Mennesker. I det fjerde og femte Vers af andet Kapitel læser vi, at alle de første store „Skabelser" eller Udviklinger (indbefattende Mennesket) havde fundet Sted, førend en eneste Plante havde groet frem af Jorden, og førend der var noget Menneske „til at dyrke Jorden". To forskellige „Skabelser" bliver nævnte i Skriften, for det første den aandelige, og for det andet den jordiske.

Gennem Profeten Joseph Smith har vi modtaget en meget klar og forstaaelig Gengivelse af Beretningen i første Mosebog, vedrørende Skabelsen, som oprindelig var tilkendegivet for Moses ved Aabenbaring. Saaledes læser vi i Bogen, kaldet „Den kostelige Perle", i „Moses Bog", 3. Kapitel, 5. Vers, vedrørende det samme Emne og de samme Spørgsmaal, som vi læser om i det 5. Vers af 2. Kapitel i første Mosebog i Bibelen:

„Thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade."

Fremdeles læser vi i det 7. Vers af det 3. Kapitel i førnævnte Bog, som en Fortsættelse af Beretningen om Menneskets Skabelse i Kødet:

„Desuagtet var alle Ting skabte før; men de vare aandelig skabte og dannede efter mine Ord."

Mennesket i sin dødelige Tilstand er derfor en Forening af den forudlevende Aand og dets Legeme, der bestaar af jordiske Elementer. Denne Forening af Aand og Legeme mærker et Fremskridt fra den ren aandelige eller, med andre Ord, alene aandelige Tilstand til den legemsiklædte Tilstand, og er af overordentlig stor Betydning for Menneskets fremadskridende Udvikling. Straffen, som den hovmodige og ærgerrige Lucifer og hans oprørske Skarer fik for at forsøge paa at modstaa og tilintetgøre Guds Hensigter i Henseende til at give Menneskene Handlefrihed, var, at de paadrog sig at blive nægtet at blive fødte paa Jorden og iklæde sig kødelige Legemer. Fødse-

len ind til Dødelighedens Verden er en Velsignelse, der kun bliver skænket de Aander, der holdt deres første Prøvestand. (Se Juda Brev, 6. Vers.) Den skrækkelige Tilstand, som de ubodfærdige blandt Menneskene, der er sunkne saa dybt i Synden, at de bliver kaldte „Fortabelsens Sønner", har Herren betegnet i de Domsord, at det havde været bedre for saadanne, at de aldrig havde været fødte. (Se Matth. 26 : 24; Pagtens Bog 76 : 32.)

Velsignelsen, der er forbunden med, at Menneskeaanden bliver iklædt et Legeme, er den, at det derved bliver muligt for Mennesket at gøre Brug af dette Legeme til Udførelsen af gode Gerninger og gavnlige Handlinger, og derved gøre Fremskridt. Denne Dødelighedens Verden er som en Forberedelses-Skole, i hvilken vi kan uddannes til at leve Livet herefter. De Lektier, vi bør lære her i Livet, er just de rette og stiller Fordringer til os. I Livets Skole kan vi lære at overvinde de Vanskeligheder, som vi møder, og som sætter os paa en skarp Prøve, og hvorved vi kommer til at udvise, hvad vi vil, og hvad vi kan, og det gamle Ord siger, at „hvor der er en Villie, er der en Udvej." Jorden var netop skabt i denne Hensigt, at være som en Skole for Menneskene. I første Mosebog fremsættes denne Sandhed tydelig derigennem, at Mennesket blev skabt sidst som en kronet Afslutning paa Skaberværket, og i den hellige Beretning af Abraham, givet paa ny til Verden gennem Profeten Joseph Smith i vor Tid, er Guds vise Hensigt med Menneskets Skabelse paa Jorden tydelig fremsat. Vi læser i Abrahams Bog, en af Bøgerne i Bogen, kaldet „Den kostelige Perle":

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de ædle og store. Og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født. Og der stod een iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, som vare hos ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gøre alt, hvad som helst Herren, deres Gud, skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøvestand, og de, som holde deres anden Prøvestand, skal Herlighed vorde tildelt evindelig." (Abrah. Bog 3 : 22—26.)

Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, belærte os i forrige Dage og har belært os i vore Dage om Guds Bud og Anordninger, som indeholdes i Evangeliet. Gennem ham er Saliggørelsens Evangelium givet til os, og enhver Sjæl paa Jorden, som retter sig efter dette Evangelium og adlyder Guds Bud, kan erholde Frelse. Jesu Kristi Mission var at udføre sin Faders Villie og udføre den Gerning, han

havde givet ham at udføre. Hvad Faderens Villie og hans Gerning er, findes udtrykt i disse hans egne Ord:

„Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket." („Den kostelige Perle", Moses 1 : 39.)

En kunde maaske spørge: Hvis Fødsel er Forfremmelse, er timelig Død da ikke det modsatte? Det bestemte Svar er: Nej! Djævelens relative Magt over Legemet, som tilkendegivet ved Døden, er kun midlertidig. Formedelst Forløsningen, tilvejebragt ved Jesus Kristus, skal hver Sjæl opstaa, og Aanden og Legemet blive genforenet, ligesom Kristus efter sin Død opstod som den „førstefødte af de døde." (Kol. 1 : 18.) Hans Aand herlig genforenedes med hans Legeme af „Kød og Ben". Ved den evige Forening af Aand og Legeme muliggøres Menneskenes Frelse og Ophøjelse. Ny Aabenbaring oplyser ogsaa vor Forstand med Hensyn til dette Punkt. Vi læser:

„Thi Mennesket er Aand. Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde." (Pagt. Bog 93 : 33.)

II. Sukcessive Eksistens-Stadier.

Der er fire forskellige Stadier eller Trin, fire forskellige Livsforhold, der gør sig gældende for Menneskets Vedkommende i Henseende til vort individuelle aandelige og sjælelige Liv, som det rækker tilbage i Evigheden og fremad i Evigheden. Det fremgaar af de hellige Skrifters Lærdomme, at der er disse forskellige Livsstadier, nemlig:

1. Menneskets aandelige Tilværelse, før vi modtog et jordisk Legeme.
2. Menneskets nuværende Tilværelse, hvor Aanden bor i et kødeligt Legeme.
3. Menneskets aandelige Tilværelse, efter at vi ved Døden skilles fra vort kødelige Legeme.
4. Menneskets Tilværelse efter Aandens og Legemets evige Genforening ved Opstandelsen.

Med andre Ord: Enhver af os levede, før vi modtog dødelige Legemer, som individuelle eller personlige Aander. Vi lever nu paa et fremskredent Trin, idet vore Aander er iklædte Legemer, hvorvel dødelige. Vi skal leve som individuelle Aander efter Døden, der kun betyder, at Aanden skilles fra Legemet, og, hvad enten vi er retfærdige eller Syndere, naar Tiden kommer, hvad enten i „de retfærdiges Opstandelse" eller senere ved „de uretfærdiges Opstandelse", skal enhver opstaa fra de døde: Aanden og Legemet skal blive genforenet og aldrig mere skilles.

Med Hensyn til vor Forudtilværelse findes der tydelige Udtalelser i den hellige Skrift. Kristus gentog ofte, at han havde levet, før han var født i Kødet (se Joh. Evang. 6., 62.; 8., 58.; 16., 28.; 17., 5.), og, som han havde eksisteret forud, saaledes har alle Mennesker, der ligesom ham har levet eller herefter skal leve som dødelige Mennesker her paa Jorden, haft en Forudtilværelse.

Enhver især af os var i denne Forudtilværelse vor himmelske Faders Børn, Børn af den almægtige og altstyrende Gud, som Jesus Kristus tilbad og tiltalte med Ordene: Fader. Læser vi ikke, at den evige Fader er „alt Kjøds Aanders Gud". (4. Mosеb. 16 : 22., og ligeledes 27 : 16.), eller mere specielt udtrykt, at Gud er „Aandernes Fader"? (Heb. 12 : 9.) Betragtet i dette Lys ses det tydeligt, at Gud er vore Aanders Fader, og at Menneskeslægten eksisterede som Aander, før vi som dødelige Væsener fik en Tilværelse her paa Jorden.

Vor forrige Fødsel var udtryksfuldt beskrevet af Abraham, der modtog Aabenbaring desangaaende, som en Organisations-Proces. I Abrahams Beskrivelse bliver Aanderne betegnede som „Fornuftvæsener". Vi læser:

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de ædle og store." (3 : 22.)

Det menneskelige Sind finder Vanskelighed ved at fatte det uendeliges eller eviges Virkelighed, hvad enten vi betragter Kræfternes Virksomhed fra det nærværende fremad, og atter fremad i Evigheden mod Fuldkommenheden, relativt talt, eller tilbage i Evigheden gennem de forskellige Tilværelses-Stadier. Men hvem vil sige, at fordi vi ikke kan forklare eller fatte en Ting, at denne Ting ikke desto mindre kan være en Livs-Realitet?

I Forudtilværelsen udviklede vi os med individuelle Forskelligheder og med forskellig Dygtighed. Saa vidt, som vi kan skimte ind i det forbigangne, i Forudtilværelsen, ved Hjælp af Aabenbaringens Lys, forstaar vi, at Aanderne stod paa forskellige Intelligens-Standpunkter, og at deres Godhed og Dygtighed var forskellig, nøjagtig lig disse Forskelligheder gør sig gældende blandt os som dødelige Mennesker.

At „alle Mennesker er skabte ligestillede", eller med lige Rettigheder overfor Lov, er sand i den Forstand, i hvilken disse Ord var nedskrevne, thi saadanne Love, som Menneskene udsteder i Retfærdighed, sikrer de enkelte Individer lige Rettigheder overfor Lovene, idet de samme Krav stilles til alle, og alle gives lige Rettigheder uden Personsanselse; men, hvis disse Ord bliver udtydede til at mene, at alle normalt fødte Menskers Begavelse er ens, eller at deres medfødte Dygtighed, taget som et Hele, er lige, saa bliver Ordene meningsløse, ja endog falske.

Enhver Aand, som har modtaget et jordisk Legeme, har sin egen individuelle Karakter og bringer ved Fødselen til Legemet, som er beredt for den, sine egne Ejendommeligheder. De Tilbøjeligheder, de Sympatier og Antipatier og den Lyst eller Ulyst til en eller anden Gerning, der gør sig gældende hos Menneskene, kan blive uddybede eller forandrede gennem vor Levetid, og vor Aand kan skride fremad i Udvikling, eller blive mindre god, eller mindre dygtig, medens Aanden dvæler i sin jordiske Tabernakel. De, som beskæftiger sig med Arveligheds-Spørgsmaalene, er let tilbøjelige til at lægge for megen Vægt paa Arveligheds-Principper og helt forglemme ved Bedømmelsen af Menneskets

Karakter de Kendsgerninger, der staar i Forbindelse med Aandens erhvervede Egenskaber i vor Forudtilværelse.

Altsaa, vor iboende Aand levede som et organiseret Fornuftvæsen, før det modtog et Legeme gennem jordiske Forældre, og den Individualitet og de Karaktertræk, som Aanden erhvervede sig i Forudtilværelsen, vil gøre sin Virkning gældende gennem Menneskets Jordeliv. Endskønt vor rent aandelige Udvikling og vor personlige Karakter i Forudtilværelsen i høj Grad er ligesom skjult eller bliver undertrykt paa Grund af vort Legeme, givet os gennem vore Forældre, og de jordiske Forhold, under hvilke vi lever, saa er disse vore aandelige Ejendommeligheder dog tilstede og gør sig gældende. Dette er i Overensstemmelse med den videnskabelig anerkendte Lov vedrørende fysiske Kræfters Virksomhed, at enhver Kraft, som virker paa et Legeme, har sin bestemte Virkning, hvad enten den virker alene eller sammen med andre Kræfter, eller endogsaa imod andre Kræfter.

„Begyndelsen" til ethvert Menneskes personlige Karakter-Ejendommeligheder ligger tilbage i Evigheden, og det er derfor ikke muligt for os nærmere at forklare samme; og, hvad vi kalder „Begyndelsen", har lige saa vist været en Afslutning paa, hvad der gik forud for denne „Begyndelse", som vor jordiske Fødsel samtidig betegner „Begyndelsen" af vort individuelle Jordeliv og Afslutningen af vor individuelle Livsvandel blandt de Aander, der endnu ikke har modtaget noget Legeme.

Denne Kendsgerning er fremsat i Guds aabenbarede Ord, som følger:

„Ligesom der kan eksistere to Aander, og den ene være mere forstandig end den anden, saa har dog disse to Aander, uagtet den ene er mere forstandig end den anden, ingen Begyndelse; de eksisterede før; de skulle ingen Ende have; de skulle eksistere herefter; thi de ere gnolaum eller evige." (Abrah. Bog, 3 : 18.)

Ethvert Udviklings-Stadium har sin Begyndelse og Ende, ligesom der er en Begyndelse og en Ende til ethvert Menneskes Jordeliv; men ethvert Stadium udgør kun et bestemt Afsnit af Helheden, det har ingen Tidsafgrænsninger. Det vil saaledes ses, at alle Udviklings-Processer er af en evig Natur, og at Mennesket har en evig Natur og er af guddommelig Herkomst.

Et Smil. Et Smil er som Solen, der bortjager Fortvivlelsens Skyer. — Det er ofte den enkelte Lysstraale, som mangen en Sjæl trænger til for at kunne vælge Livet fremfor Døden. — Det er den billigste, men ofte mest værdifulde Gave, vi kan yde nogen. — Naar vore Smil kan udrette saa meget, hvorfor gør vi saa ikke mere Brug af dem?

— Grunden til, at saa mange Prædikanter ikke kan faa Folk til at forstaa deres Mening, er den, at de ikke forstaar den selv.

Er vi beredte?

Den kritiske Stilling, som Verden befinder sig i for nærværende, idet Tidsforholdene foraarsager, at store Forandringer stadig finder Sted, bringer os til at fremsætte dette Spørgsmaal til videre Overvejelse. Ingen veed, hvad den næste Dag vil bringe, hvorfor vi alle bør være beredte til at paatage os et forøget Ansvar i Henseende til Udførelsen af det kirkelige Arbejde.

Vi ønsker ingenlunde at bringe ængstelige Følelser til nogen af de Hellige i denne Mission; men dette er dog sikkert, at store Forandringer kan indtræffe naarsomhelst. Siden Krigen udbrød i 1914, da de fleste af Ældsterne, der paa den Tid var her i Missionen, som Følge af Krigen, blev bortkaldte fra disse Lande, er kun et ringe Antal Ældster ankomne her til fra Zion. De sidste ankom i Slutningen af December 1916, men siden den Tid er flere rejst tilbage til Hjemmet, og Missionærernes Antal formindskes stadig, saa vi nu kun er tretten Ældster i alt i Danmark og Norge, hvilket Antal allerede om nogle Dage atter vil blive formindsket. Grunden, hvorfor flere af Ældsterne forlader Missionen, er i nogle Tilfælde den, at det er vanskeligt for dem at faa Passene fornyet, medens der i andre Tilfælde er andre gyldige Grunde. Som Følge af det ringe Antal Missionærer fra Zion, der findes i Missionen, er det faldet i de lokale Ældsters Lod at tage Ledelsen i de forskellige Grene, og næsten uden Undtagelse har det vist sig, at disse Brødre har været deres Plads voksen, idet de formedelst deres Ydmyghed og Opfyldelsen af deres Pligter har vedligeholdt Grenenes Stilling i en prisværdig Forfatning. De forskellige Konferencepræsidenter, der alle er Ældster fra Zion, har i Følge deres Kaldelse tillige besøgt alle Grenene, saa ofte det under Omstændighederne har været muligt for dem, og har saaledes været til stor Hjælp og Opmuntring for Grensforstanderne og Menighedens Medlemmer i Almindelighed. Spørgsmaalet er imidlertid nu: Er vi beredte til at paatage os et endnu større Ansvar i Evangeliets Tjeneste, om Tidernes Begivenheder skal blive saaledes, at det vil blive krævet af os at gøre endnu større Ofrelser for Evangeliets Sag. Er de lokale Ældster beredte til at paatage sig at udføre det Arbejde, som Konferencepræsidenterne nu udfører, i det Tilfælde vi skal blive nødsagede til at give Afkald paa disse?

Som allerede nævnt, ønsker vi ikke at skabe ængstelige Følelser hos nogen, eller give Anledning til nogensomhelst unødvendig Bekymring hos de Hellige, men ikke desto mindre er det nødvendigt, at alle Brødre, der er anbetroede en Grad af Præstedømmet og virker i forskellige kirkelige Kaldelser, samt alle, der indtager en eller anden ledende og ansvarsfuld Stilling indenfor de forskellige kirkelige Biorganisationer, saavel Brødre som Søstre, saa meget som muligt vil sætte sig i Besiddelse af den nødvendige Kundskab, henhørende til Evangeliets Principper, samt til Kirkens Love og Ordinancer, saa at de paa en for Herren antagelig Maade kan beklæde hvilken som helst Plads, som de

i Fremtiden maatte blive beskikkede til at indtage. Vi haaber ikke, at nogen af de Hellige her i Missionen vil opfatte det her anførte saaledes, at vi agter at forlade vor Post i Utide, eller at vi af Frygt for Trængsler, som muligvis kan naa til disse Egne, agter at løbe bort fra dem, som vi er beskikkede til at vaage over i disse Lande. Til det modsatte føler vi, at det netop nu er af stor Nødvendighed, at, saa vidt muligt, i hvert Fald nogle faa Ældster forbliver i disse Lande til at tage Ledelsen af Missionens Anliggender, indtil de vanskelige Forhold, som nu gør sig gældende saa godt som over alt i Verden, forandres til det bedre; og vi haaber inderligt, at Krigen ikke skal medføre, at alle Ældsterne fra Zion, der virker her, skal blive hjemkaldte.

Som Søskende veed, er vi Ældster sendte her af Guds bemyndigede Tjenere, og om disse Brødre, vejledt af Guds Aand, hjemkalder os fra disse Lande, veed vi, at det er vor Pligt at drage ud herfra og overlade alt i Guds Haand, som „regerer i Himlene oventil og paa Jorden nedentil" og fra Evighed af „kender alle sine Gerninger". For vort eget Vedkommende veed vi, at kærlige og længselsfulde Hjerter venter os i vort elskede Hjem mellem Bjergene, og selv ser vi Gensynsstunden i Møde med en inderlig og barnlig Glæde, og med Haabet om at blive tilladt at leve endnu i mange Aar med dem, der har været os tro og hengivne under Livets forskellige Prøvelser. Hvis det imidlertid er nødvendigt, og Herren gennem sine Tjenere giver os det tilkende, at det er ham behageligt, at vi fortsætter vor Missionsgerning blandt Nordens Folk, skal vi villigt ofre vor Tid og de os betroede Gaver for at fremme Saliggørelsens Værk, og vi vil rette os efter Kristi Ord, og trøste os ved Forjættelsen, der er indeholdt i Mesterens Ord, idet han siger: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder."

Vi føler os atter paavirket til at sige til de af Menighedens Medlemmer, der tilsyneladende er faldet i Søvn: „Vaagn op, Du, som sover, og staar op fra de døde, og Kristus skal lyse for Dig! Ser derfor til, at I vandre varlig, ikke som uvise, men som vise, og køber i den belejlige Tid, fordi Dagene ere onde.

Derfor værer ikke uforstandige, men som de, der skønner, hvad Herrens Villie er." (Ef. 5 : 14—17.)

Som tidligere nævnt her i „Stjernen" vil vi atter sige: Lader os alle søge Herren i Hjertets Ydmyghed og paakalde hans hellige Navn, og anraabe ham om Fred og Beskyttelse imod de Grusomheder, der nu finder Sted paa Jorden. Lader os alle øve os i stor Tro og Forbøn for Kirkens ledende Mænd, og tillige for de Mænd, der i verdslig Henseende staar som Regenter og Ledere for Folket i disse Lande, at de maa være i Besiddelse af Visdom og Kundskab til at indehave deres høje og ansvarsfulde Stillinger, til Landenes og Folkenes Beskyttelse. Lad alle Menighedens Medlemmer opfylde deres kirkelige Pligter, samt leve et dydigt og retskaffent Liv.

Lad alle Mennesker vende Tanken mod det høje og adlyde det fra Himlen gengivne Evangelium, samt give Agt paa nulevende Apostles og Profeters Røst. Lad alle Mennesker omvende sig fra Vantro og

Synd, og forsage al Letsindighed og Vellyst, og alt af en afskyelig Natur, og lade sig døbe i Vand til Syndernes Forladelse, og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave af dertil bemyndigede Mænd. Vi er da forvisede om, at den saa meget ønskede og saa haardt tiltrængte Fred vil blive den lidende Menneskeslægt til Del.

Ved at annamme Evangeliet og trofast stride „Troens gode Strid" vil vi sluttelig være beredte til at møde Kristus paa hans herlige Tilkommelses Dag, hvilket er det Maal, vi higer efter at naa; men erindrer, at vi maa alle bestræbe os for stedse at være beredte.

Hans J. Christiansen.

En venlig Røst fra Herrens Tempel.

Vi hidsætter nedenstaaende hjertelige Skrivelse fra en forenet Broderklynge, der hver Søndag Morgen Kl. 8 møder i Herrens Tempel i Salt Lake City og paakalder den almægtige Gud i ydmyg Bøn. Af Brevets Indhold fremgaar det, at undertegnede er en iblandt disse Brødres Tal, som, naar jeg er hjemme, sammen med dem møder i Herrens Hus til den bestemte Tid. De hjertelige og ømme Ord, som Brevet indeholder, har i Sandhed berørt mit Hjertes ømme Strænge. Det glæder mig meget, at mine trofaste Medarbejdere her i Missionen er nævnt i det hjertelige Brev, og jeg tillader mig at dele Fryden over Brevets opmuntrende Indhold med disse Brødre og alle de trofaste Hellige her i Norden.

Bevidstheden om, at vi ikke er glemte af Kirkens ledende Brødre hjemme, der har indviet deres Liv til vor himmelske Faders store Sag og gennemgaaet mange Prøvelser i Livet, giver os alle fornyet Mod og forøget Attraa til at virke for Fremadstridelsen af den Gerning, vi er kaldede og beskikkede til at gøre bekendt blandt Menneskene. En Hilsen af denne Natur, som vi veed kommer fra oprigtige Hjerter, føles lig en mild og forfriskende Regn paa den kølige og tørstige Jordbund. Den hjælper til at sprede de mørke og truende Skyer, der nu og da viser sig paa Horisonten, og styrker vor Tro og vort Haab om en Gang formedelst Guds Naade at erholde „Ærens uforvisnelige Krans".

Hans J. Christiansen.

Salt Lake City den 16. April 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Vi, Deres Medbrødre fra Bønnekredsen, sender herved en Hilsen til Dem. Hver Søndag Morgen, som Navnene bliver kaldte, er det med de mest ømme Følelser, at vi erindrer Dem, som er saa langt borte fra os i Legemet, men som dog i Aanden og i Henseende til Hjertets Hensigter er os meget nær. Vi paaskønner den Ære, at to af vor Bønnekreds er Missionspræsidenter, og vi ønsker at give tilkende for

Dem, at De i vor Troesliv stedse er bistaaet og støttet af os, og at vi stedse beder Gud at beskytte Dem og skænke Dem enhver Velsignelse, som det er nødvendigt for Dem at være i Besiddelse af for at udføre Deres Gerning til hans Tilfredshed.

Ældste Christian P. Sørensen, der nylig er hjemkommen, besøgte Broder Andrew Jenson og A. R. Wrigth sidste Uge og omtalte Forholdene i den skandinaviske Mission og meddelte angaaende det udmærkede Arbejde, som De og Ældsterne, der virker sammen med Dem, udfører, trods nærværende prøvende og haarde Tidsforhold. Vi, Deres Brødre, glædede os særdeles meget, da denne Konversation var meddelt os af Broder Jenson i vort Bønnemøde Søndag den 24. Marts, og mange Ord blev sagte, der udtrykte Brødrenes Kærlighed til Dem og deres Taknemlighed for at staa saa nær forbunden med Dem. Vi forstaar til en vis Grad Omstændighederne, under hvilke De arbejder, og vore Hjerter er rørte ved at overveje, hvilke Besværligheder, der er forbundne med Deres Gerning, og hvilke vanskelige Forhold, De arbejder under; men vor Tro paa Herrens Sags endelige Sejr er ikke formindsket, og vi ophører ikke med at paakalde Gud og bede for Dem, og for alle de af vort Folk, som lider og er stedte i Sorg paa Grund af den frygtelige Krig.

Der er nogle ny Brødre, som er føjede til vor Bønnekreds, siden De forlod os.

Vi har lige afsluttet Kirkens Generalkonference, der har været en sand aandelig Fest for os. Vi beklager, at De ikke kunde være tilstede, men De vil udentvivl deltage af den Aand, der gjorde sig gjældende i Konferencen, naar De læser Konference-Beretningerne.

Husk nu, kære Broder, at et Ord fra Dem er altid velkommen. Vi er dybt interesserede i, at Deres Gerning maa krones med Held, og beder Gud vor himmelske Fader at velsigne Dem og styrke Dem, og at beskytte Dem, saa at De i bedste Velgaaende kan vende tilbage til os, naar Deres nærværende Missionsgerning er afsluttet.

Lad disse Ord være et Udtryk for vor dybeste Kærlighed og Højagtelse.

Paa Brødrenes Vegne
Geo. Albert Smith,
Edward P. Kimball.

Tale af Ældste Rulon S. Wells,

holdt paa Tabernakelpladsen ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

(Fortsat fra Nr. 11.)

Hvad er Forskellen mellem „Udødelighed" og „evigt Liv"? For det første, hvad er nødvendigt, for at Menneskene kan erholde „Udødelighed"? Vi ved, at vi alle er Døden underkastede, og at vi ikke selv kan tilvejebringe vor Sjæls Udødelighed, men formedelst Kristi Forsoning tilvejebragtes Opstandelsen og blev det muligt for Menneskene at overgaa fra Døden til Livet, fra Dødelighed til Udødelighed. Formedelst Forløsningen ved Kristus og hans Opstandelse skal alle Mennesker opstaa og overgaa fra Dødelighed til Udødelighed.

Kristus var den, som i Forudtilværelsen bad Faderen om at sende ham her til Jorden som vor Frelser; og han hengav sit Liv for os, at vi maatte leve. Han overkom Døden og Graven og tilvejebragte Menneskets Opstandelse fra de døde.

Formedelst Kristi Forsoning tilvejebragtes alle Menneskers Forløsning fra Døden, der kom over alle ved Adams Overtrædelse i Edens Have. Formedelst Kristi Forsoning og hans Opstandelse fra de døde blev det muligt for alle Mennesker at blive delagtiggjort i Opstandelsens Kraft. Ligesom alle blev Døden underkastet paa Grund af Adams Overtrædelse, saaledes skal ogsaa alle uden Undtagelse blive delagtiggjort i Opstandelsen fra de døde og i Udødelighed paa Grund af Kristi Forsoning og hans herlige Opstandelse.

Men Kristus forsonede ikke alene for Adams Overtrædelse, men formedelst hans Forsoning kan alle Mennesker erholde Syndernes Forladelse og „evigt Liv", Livet i sin Herlighedsfylde, paa Betingelse af, at vi annammer Kristi Evangelium og adlyder Guds Befalinger. Guds Gerning er saaledes mere end at tilvejebringe „Udødelighed" for Menneskene, den er ogsaa at muliggøre det for Menneskene at erholde en Ophøjelse i Guds Rige, at erholde „evigt Liv" i dette Ords herligste Betydning.

Hvad betyder Udtrykket „Udødelighed", spørger en? Betyder ikke dette Ord, at vi skal leve for evigt? Tilvisse! Og Udtrykket „evigt Liv", mener dette ikke Udødelighed? Jo, tilvisse, „evigt Liv" mener alt, som er indbefattet i Ordet „Udødelighed"; men Udtrykket „Udødelighed" betegner ikke alt, hvad der i de hellige Skrifter er ment med Ordet „evigt Liv", nemlig Livet i Guds Herlighedsrige, og naar vi taler om „Udødelighed", er dette ikke ensbetydende med „evigt Liv". Formedelst Kristi Forsoning blev Dødens Magt overvunden, og alle Mennesker uden Undtagelse bliver delagtiggjorte i Opstandelsens Kraft og opstaar til „Udødelighed"; men om vi skal erholde „evigt Liv" i evangelisk Betydning, kan samme ikke erholdes uden vor egen Medvirkning, idet vi adlyder Kristi Evangelium, og da vil Gud, vor himmelske Fader, skænke os evigt Liv i hans Nærværelse. Ikke alene dette, at leve som udødelige Væsener, at leve vedvarende, er „evigt Liv"; men dette er „evigt Liv", at leve med Gud i hans Herlighedsrige; og naar vi adlyder Kristi Evangelium, som indeholder Guds Befalinger, bliver det muligt for os ikke alene at blive delagtiggjort i „Udødelighed", men ogsaa i „evigt Liv". Herren skabte eller dannede Planeterne i den Hensigt, at der kunde blive givet os en Lejlighed til at modtage kødelige Legemer; og vi er befalede at adlyde Guds Villie og adlyde hans herlige Evangelium, „Frihedens fuldkomne Lov", hvilket i Sandhed er „Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror." (Rom. 1 : 16.)

Gud hjælpe os til rettelig at paaskønne Evangeliets herlige Saliggørelsesplan og det store og herlige Værk, vor himmelske Fader og Skaber udfører i hele Universet, for at vi kan blive delagtiggjorte i det evige Livs Velsignelser! Jeg beder derom i Jesu Kristi, vor Frelsers Navn. Amen.

Tidsbegivenhederne.

(Uddrag fra Dagbladenes Nyhedsmeddelelser.)

—

„Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde." (2. Tim. 3 : 1.)

En Sygdom af epidemisk Natur hærger Spanien.

Den ukendte Sygdom, som fra Madrid har bredt sig med en bemærkelsesværdig Hurtighed, har alene i denne By smittet ca. 100,000 Mennesker, og Tallet stiger daglig. I Barcellona skal 80,000 være syge.

Sygdommen har naaet de fleste Provinshovedstæder og Marokko, hvor den har angrebet den spanske Garnison.

Den mystiske Sygdom har trængt saa hurtig frem og især i tæt befolkede Egne, at de offentlige Virksomheder er blevne alvorligt forstyrrede.

De, som har normalt Helbred, og som angribes af Sygdommen, kommer sig igen paa 4—5 Dage, medens de, der lider af en Svaghed, især i Strube eller Bryst, er langt farligere stillede.

Lægerne erklære, at en Epidemi noget lignende som denne gik forud for Pestepidemien i 1889.

Massetilfælde af mystiske Krampeanfald.

I den senere Tid er der ofte fremkommet Meddelelse om en ny uhyggelig Sygdom, der er opdukket i forskellige Lande. Man har kun kunnet konstatere om den, at den maa være opstaaet som Følge af Underernæring, og det altsaa er en Krigssygdom. Sidste Gang hørte man om den i Sverige.

Men herhjemme mærker vi ogsaa Krigen. En meget stor Del af vore Levnedsmidler er forfalskede, saaledes at Næringsværdien i dem efterhaanden er bleven tvivlsom, og dermed er fremskaffet det bedste Grundlag for den nye, uhyggelige Sygdom, der selvfølgelig begunstiges af Underernæring.

I de senere Dage er der da ogsaa her i Byen indtruffet en Mængde Sygdomstilfælde, særlig blandt Kvinder, hvis Aarsag man ikke rigtigt kan forklare.

Det sker selvfølgeligt jævnligt, at Folk falder om i Krampe, men i den sidste Tid er der forefaldet saa mange Tilfælde, at det er foruroligende, særlig da Sygdommens Forløb er en ganske anden end sædvanlig.

De mange Tilfælde har paa visse Steder vakt Opmærksomhed, og nu vil man undersøge, om man virkelig staar overfor den uhyggelige, nye Krigssygdom, der opstaar som Følge af daarlig Ernæring.

I saa Tilfælde er det maaske paa Tide at være lidt forsigtig med alle de Erstatninger og Surrogater, der i den senere Tid er fremkomne. („B. T.")

Høstudsigterne i Danmark.

Ikke helt uden Grund lister Mismodet sig ind i manges Sind. Udsigterne til den gode Høst, til hvilken vi trænger saa haardt, synes at blive daarligere Dag for Dag. Der er ikke faldet Regn af Betydning, siden Foraarsfugtigheden gik af Jorden, og i den allersidste Tid har det frosset om Natten. I Stedet for Regn og fugtig Luft med sydlige Vinde har vi daglig haft tørt Vejr med stærk Sol og nordlig Blæst. Saaledes var det ogsaa i Fjor Sommer. Er vort Klima ved at skifte Karakter? Paa flere Egne er Høstudsigterne langt fra gode. Der hævdes, at Vaarsæden paa sine Steder er gaaet fra Grøde, og at, hvis Tørken vedvarer, Rugen vil modne, længe før Kærnen er udviklet dertil.

Tørken truer alvorligt Fremvæksten af alle Grøntsager, og Justitsministeriet har udstedt Udførselsforbud for alle Grøntsager.

Runkelromarkerne tegner foreløbig særdeles godt.

Frosten har gjort Skade paa den svenske Høst.

Dagbladet „Politiken" meddeler:

Som Følge af den vedholdende Tørke er Høstudsigterne i Sverige meget alvorlige. Af Rug ventes kun en Middelhøst, medens Hveden lover noget mere, men til Gengæld ventes kun Halvdelen af normal Rodfrugthøst.

Med Græsfoderet er det meget knapt, og det af alle nærede Haab om en øget Mælkeproduktion, naar Køerne kom ud, er ikke gaaet i Opfyldelse.

Hertil kommer, at der forleden Nat er gaaet en Kuldebølge over næsten hele Landet.

I Skaane har det frosset 5 Grader, og Kartoflerne og Foraarssæden har lidt ubodelig Skade. I Göteborgegnen har det frosset 7 Gr., og i de mange Kolonihaver er Kartofler, Ærter og Bønner blevet ødelagt. Ogsaa Korn og Havefrugt har lidt stor Skade, og lignende Rapporter indløber fra næsten alle Dele af Landet.

Paa flere Steder har de høje Priser paa Grøntsager gjort, at man i stor Udstrækning har anvendt Rabarberbladene som Surrogat for Spinat. Det er nu konstateret, at Rabarberbladene indeholder Saltsyre. Mange Familier i Stockholm ligger syge efter Nydelsen af Rabarberblade, og der er forefaldet flere Dødsfald.

Mægtig Skovbrand i Sverige.

Aarets hidtidige største Skovbrand i Sverige er sikkert den, der har raset i Östuna i Uppland, hvor Branden har hærget et Omraade paa omtrent 1000 Tdr. Ld. Skov. Ilden spreder sig hurtigt mod syd og øst, og man frygter for en Katastrofe. Branden har et Omfang af $3^1/_2$ svenske Mil.

Forholdene i Norge.

Fra Frederiksstad telegraferes:

En Kuldebølge er gaaet hen over Smaalenene. Fra alle Steder meldes om stor Skade paa Markerne som Følge af Frost. Ogsaa i

Gartnerierne er der anrettet stor Skade, navnlig er Tomater og Agurker blevet ødelagt. Mange Steder er ogsaa Kartoflerne frosne.

Den uheldsvangre Tørke vedvarer.

Den Kuldebølge, som for nogle Dage siden gik over Norge, er blevet afløst af en endnu langt intensere Varmebølge. I Kristiania og over hele det østlige Norge har Temperaturen i de sidste Dage været nærmest tropisk.

Den stærke Varme i Forbindelse med den lange Tørkeperiode har foraarsaget talrige betydelige Skovbrande. For Aarets Høst begynder Tørken at antage Karakteren af en stærkt truende Fare.

Vandmanglen begynder nu paa Grund af den langvarige Tørke at gøre sig gældende flere Steder i Landet. Adskillige Steder har Savbrugene maattet standses, og i Stavanger staar Folk i Kø foran de enkelte Privatbrønde, i hvilke der endnu er Vand, og trygler Ejerne om en Smule Vand. Ogsaa Kristiania staar overfor Vandmangel. Vandforsyningen er blevet indskrænket.

Dødsfald.

Kjerstine Paulsen døde den 20. April 1918 i Stavanger som en trofast Sidste-Dages Hellig. Hun var født paa Hviddingsø i Stavanger Amt den 2. Oktober 1843 og annammede Evangeliet i Stavanger den 30. Maj 1880 samtidig med sin Mand Thorkil Paulsen, der afgik ved Døden som en trofast Sidste-Dages Hellig, kun 10 Maaneder forud for sin Hustru. Begravelsen fandt Sted i Stavanger den 27. April under stor Deltagelse saavel af Medlemmer som Venner og Bekendte, og under Ledelse af Grensforstander Johan Nygaard. En Mængde Blomster og Kranse prydede Kisten.

Hun efterlader sig fem Børn, hvoraf to er i Amerika, en i Rusland. En Datter og en Søn er i Stavanger.

— At „tænke Tanken ud" er nødvendigt for at komme til en Forstaaelse af verdslige Sandheder; men det er lige saa nødvendigt for at komme til en Forstaaelse af aandelige.

Indhold:

Den kirkelige Historieskrivnings store Betydning. (Tale af Ældste Andrew Jenson.) 177
Menneskets evige Eksistens. (Af Dr. James E. Talmage) 180
Redaktionelt:
Er vi beredte? (Af Præsid. Hans J. Christiansen.) 185
En venlig Røst fra Herrens Tempel. (Brev til Præsident Hans J. Christiansen.) 187
Tale af Ældste Rulon S. Wells. 188
Tidsbegivenhederne 190
Dødsfald 192
Tankesprog 192

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).